

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 4 OCTUBRE DE 1885

PRESENTIMENTS

Las circunstancias especiales y extraordinarias per que passa Espanya, nos fan separar mes de lo que voldriam de lo cami que 'ns proposarem en nostre programma, mes som avans que tot espanyols y no podem menys de sentir y pensar lo que pot sucsehir y aconceixer en bé ó mal de nostra patria comú.

De uns dias á aquesta part vá acentuantse y confirmantse la nova de que lo Papa ha sigut nomenat árbrit pera resoldrer la qüestió que tenen Espanya y Alemania respecte las illas Carolinas.

Alemania ha volgut sorprendre á la católica Espanya propositant per árbrit á lo Papa, persona irrecusable dat lo govern reaccionari que avuy maneija lo timó espanyol, y á més á més, *infallible* en los seus fallos, segons lo *Syllabus*, constitució regoneguda com article de fé per Cánovas, Pidal y C^{ia}.

Aquest es lo problema, com diu Hamlet, mes la solució, necesita l'aclarament d'un altre problema.

La Alemania, millor dit, en Bismarck, te los seus negocis ab lo Papa, respecte á la qüestió religiosa y podria molt ben esser que l'infalibilitat de Lleo XIII, se girés del cantó d'Alemania, pera lograr lo que de tan temps va buscant, y qu'en Bismarck parodiant aquell rey francés *tan devot* digués: « fora romanos, las Carolinas be valen una missa »; y per lo seu costat En Cánovas-Pidal digués: com que lo Papa ho diu, deu esser vritat que aquestas illas no perteneixen á Espanya, trahin d'aquest modo los crits esgarrifosos de la mica

de patriotisme que dins son sér l'acusesin de traydor á la Pátria.

En nostre programma no hi entrava l'ocuparnos ni de política ni de religió, mes las circunstancias nos han portat á tocar á lo capitost de l' una y á los mesovers de l' altre. Fem aquesta salvetat pera que no s' cregui que vullgam esgarriarnos de lo cami que diguerem voliam seguir, pera agafar una intransitable dressera que no som nosaltres los que la tenim qu' esbrossar.

No volem tenir la pretensió d' esser profetas, mes ab tot aixó, que assuara havem apuntat hi veyem alguns punts negres que nos sembla portan forta turbonada.

L'infalibilitat de 'l Papa comensa á esser negada per los mes fermes católichs espanyols qu' aqui resideixen, puig vehuent, lo que perdrá la Patria ab son inapelable fallo; y enllá d' enllá s' oviren pactes deshonorosos, que portaran molts mals de cap y moltas desgracias á nostre pátria.

Tot lo boato que remena lo govern de Cánova, no es per cert pera combatre á los piratas que pretenen robarnos lo nostre, res d' aixó: tots aquestos preperatius bélichs, servirán pera enhaogar lo crit de llibertat que lo poble espanyol porta en sos llavis y que avuy no pronuncia per que respecte lo dol de la Patria.

LO BLANCH, NEGRE

Ab motiu d' un llibret de poesias catalanas qu' ha publicat fa poch temps lo senyor Llorente, los periodistas valencians tornan á la seva manía de sempre, de volguer fer veurer las cosas al revés.

No poden treurers de la closca los literats valencians, la opinió que tenen, de llunyana data per dissort, de que lo renaixement lite-

rari catalá amaga ab figuras metafóricas mes ó menys explicadas, móvils, ja desmentits per los capiscols y directors, si aixis pot dir-se, de nostre renaixensa

En tota composició, ja en vers ó prosa que encatalá se tracti de *llibertat*, traduheixen ells gratuïtament la paraula per *separació*, y á fè de Dèu que van molt equivocats.

La llibertat que demana la literatura catalana en las diferentas manifestacions en que mostra sa valúa y potensa, no es per cert la llibertat regional, res d' aixó; lo que vol Catalunya, es la llibertat autonómica, vol com productora qu' és, tenir la *llibertat* de crear y produir sensa odiosas trabas imposadas per la absorvent metròpoli; vol, com espanyola, que no se la tracti com terra conquistada, y si protesta com fá de l' esclavatje indigne en que la vol tenir la Cort de Madrit, no obeeix mes qu' á lleys históricas y de Dret comú.

Consultin los periodistas y poetas valencians l' historia de Castella y d' Aragó, estudien lo pacte de los dos reyalmes, las lleys, costums y valensa de cada poble y comparin després lo tracte que Madrit dona á Catalunya y lo crit d' angoixa que aquesta llensa en sa literatura y fallin ab imparcialitat serena, ja que 's mostran mes amichs de lo botxi que de la víctima, per mes qu' aquesta sia germana seva.

J. B.

La estreta de mà

Encara sento en mos dits,
encara hi sento, nineta,
aquella amorosa estreta
que 'm vá fer pérdre 'ls sentits.

Que 'l bras me féu tremolar,
y que 'm féu tremolá 'l cor:
si no vaig arrancá 'l plor
es perque no vaig gosar.

Bé sabia que marxava,
que 'l temps m' anava pressant,
pero es tant curt un instant
que per instants l' allargava.

Aprés que t' haguí deixat
sempre guaytava enderrera,
y 'm semblava qu' encar' era,
sent ja lluny, al teu costat.

Y lo carril malehía,
y los túnels que passava,
puig cad' un un mur posava
entre mon cor y ma aymía.

Y las montanyas de néu,
que al girarme sempre veyá,
volent qu' ho fossen, fins creya
que encara eran Pirineu.

¡Si 't digués cuántas vegadas
vers la vila hont moras tú
volava desde 'l Peyrú (1)
mon esprit ab mas miradas!

Moltas voltas á la aurora
y á posta de sol hi aní,
pus diuhen que 's veu d' allí
lo Pirineu en eixa hora.

L' amor me feya ésser Dèu;
si no 'l veyá lo creava,
puig si al horisont guaytava
hi sortía 'l Pireneu.

Are ¡ay! no puch fer més
que dirigir ma mirada
ahont fou ta primer morada,
lo cel, y que ho será après.

Y al pensá ab tú, mon amor,
no m' aturo en las estrellas,
puig crech que derrera d' ellas
s' hi troba un siti millor.

Y allí te vaig á cercar
perque allí dalt te vull véurer;
y si no hi est t' hi vull creurer,
puig crech que t' hi puch trobar.

Y tant mon amor ho sent,
tant t' idealisa, ma nina,
que allá hont mon cor t' endevina
no hi arriba 'l pensament.

DAMÁS CALVET

(1) Peyrú, plassa de Montpellier, desde ahont se veuhen los Pirineus.

*
* *

Cansons voleu que jo us cante,
y de cantar ja no 'n sé,
puig tinch l'anima ferida
y 'm sentó 'l cort fet malbé.

No baixa 'l riu aigua clara
després de la tempestat,
ni ufana ne treu la espiga
quan se mor de sequedat.

No hi busquéu al cel estrelles
quan de núvols va cobert,
ni tampoch frescas arbredas
en la extesa d' un desert.

L' alegria fa la vida
y del goig ne brolla 'l cant;
de mi, vida y alegria
fa temps que 's van allunyant.

Retornéume mas venturas
y mas dolsas ilusions,
y jo 'us donaré llavoras
á centenas las cansons.

F. P. BRIZ

La Tornada

— D' aquest más seréu mestressa.
— Tot lo más sera un mirall.
— Que no 'm manqui ni una fulla.
— Ni un terrós vos mancará.
— A reveurer, muller meva.
— ¡Mon marit, adeu siau! —
La muller ja resta sola;
Lo marit se 'n vá á mercat.

La senmana no es passada
y 'l marit ja vol tornar.
— Quatre jorns sols he estat fora;
no dirá que só tardat—
Tot joyós al más fa via,
Pega al matxo y vá com llamp.
Cuan aprop del más arriba,
ja la vetlla ha comensat.

— ¿Han deixat la porta oberta?
Ma mullé 'm deu esperar;
per no ferme estar á fora
ni la por la ha deturat.
¿La dressera está ensorrada?
¡Que m' estima! y jo com l' am!
No ha volgut que duras pedras
trepitjés mon peu cansat.

¿Veig un llum á sa finestra?
L' ha posat per mi, que l' am.
Ab lo foch de sas miradas
n' hi sobrava per senyal.
¿Han untat lo pany ab oli?
No ha volgut que m' esforzás.
Ni sols dringan las frontissas.
¡Ay, muller, que 'ns estimam!

Tothom dorm á la masia;
de bon' hora ha retirat.
Val un mon la meva dona,
val un mon per maná un más.
¡Ja la sento! ja la sento!
Diu: «¡Amor!» y parla baix;
per mi resa l' amor meva;
poch sab ella qu' he tornat.

¿Un gech negre y barretina?
¡Válgam Dèu! ¿De qui serán?
Es ma roba de las festas.
¡Tot ma dona s' ho ha pensat
y ha volgut que bona roba
me poses per passejar.
¡Ja la sento! ¡d' amor parla!
¡Ay, muller, que 'ns estimam!

¿Qu' es aixó? ¡Válgam la Verge!
¡Una veu li ha contestat!
Que la porta estava oberta,
diu la veu, per un amant;
que la sorra era posada
perqué no 's sentis un pas...
¡Ay muller, probems la roba!
¡No es la mèva!... ¡No ho es pas!

FEDERICH SOLER (*Pitarra*)

La Guineu

Després que per no arriharhi,
digué la astuta guineu
que 'ls rahims no li agradavan
perque veyá que eran verts,
va vindre una tramontana
d' aquellas que bufan ferm,
va tirar la parra à terra
y ab ella, aquell be de Déu
de picapolls, que tan feyan
glatir de goig lo pagés.

La guineu quan los va veurer
tant á tret dels morros seus,
va menjar rahims y pámpols,
la brancada y fins lo cep,
ab tot que 'l pagés cridava:
— «¡Te farán mal, que son verts!!»

¡Quants n' hi han avuy qu' escrihuen
y que fan com la guineu!

CARLES PEROZZINI Y MARTI

SENSE TEMA

Encara que sembli mentida, 'm trovo com l' aficionat al *mosto* quan no 'n té ni mica; com l' afamat que no conta ni ab un secall per' andrapar; com lo sereno sense llanterna y com un tocador de guitarra sense cordas pera *pulsar* son instrument. Si senyor, me trovo en aqueix moment sense tema pera desenvolupar, ni historia ó romanso que 'm serveixi com quènto ó rondalla falaguera que distregui al llegidor, ni menys cap *bolado* que no siga de sucre, empatollat ó per empatollar.

Lo cas es, sino bonich al menos apurat, perque hi promés per aqueix nombre un articlet *festiu*, y res, pera poder cumplir ma promesa, vetx que lo més calent es trova á la ayguera. Si no fos per alló de la *negra honrilla* y aquell adagi de «al bou per la banya y l' home per la paraula,» ja ho hauria acabat de cop y volta; pero 'm recordo de que «á sants y á minyons. . etc.» y s' ha de fer un esforç, perque m' estich convenent que ni ab tots los refrans eixiria del pas.

Si senyors, veigin si no es un cas com un cabás, no tenir *tema* per' escriure y trovarme obligat á ferho.

Veyam, tinguem paciència y escorcollem los recons de la *inteligencia*.

¿Escriuré quelcom respecte las donas? No. Tothom ho ha fet y no quedan las pobres molt ben paradas quan los homes las estudián (ep, no pensin mal, qu' aixó es una metáfora).

Sobre los aucells, los camps, la bellesa incomparable d' agrest y florit panorama? Aixó molt menos, perque han arribat á fershi cada panxó de somiar los poetas, qu' han pintat fins lo sol donant vius colors á sas fantásticas *paletas*.

¿En la ingratitut dels governs ab los mestres d' escola? No 'm sembla assumpto prou adequat, ja que massa gran es la pena que sofreixen los pobres de no tenir *un pá á la post*. ¡Pobre gent, son tan dignes de llástima y la ballan tan magre! No, no, respectemlos: me semblaria insultarlos si fes menció d' ells.

¿Si parlés de fronts abultats, prominents, ó dels nassos punxaguts y afilats com bech d' óliva, comparant la influencia que reportan

sobre las facultats intellectuals del individuo? Alto! jo si que á fé de Déu trauria la grossa; en un moment 'm buscaria tans enemichs, que no 'm sortiria poch car lo buscar un tema. Tota persona que tingués lo front com barret de picador ó nas llargarut acabant en punta 'm buscaria xivarri. Y lo títol de la *gacetilla* explicant l' escandol que forsosament donaria lloch si escrigués sobre tan *punxagut article*, es lo que més m' espanta. Figúrintse vostés quin retumbant epígrafe hi posarian, 'm sembla veurho: «*Questió de nassos y fronts punxaguts.*» ¡Vegin qui si embollica! Vamos, ja vetx que tampoch serveix aquest tema; ca si 'l títol sol sembla una bomba d' Orsini.

¿Sobre 'ls alemanys? ¡Vatúa nell! A mes del despreci que m' inspiran, quan penso que menjan las *monjetas ab mel*, m' agafan unas esgarrifansas que ni lo «canciller de ferro» ó de pá sucat ab oli las tingué tan grossas quan sapigué l' arrogant protesta del poble espanyol.

¿Y si dediqués quatre ratllas parlant de moral, no podrian servir com tema?... Emperó ja hi trobo un inconvenient: 'm dirán que ho he copiat del *Amigo de los Niños*. Y per escriure té que ser original, si senyor, tan *original* com lo pecat d' aquella poma que ni vostés ni jo 'm varem menjar y que 'ns obligan á pagar los resultats sense sisquera haverli pogut traure la pell. ¡Oh poma anti-diluviana, que 'n has fet de mal! Prou debias tenir cada pinyol com carbassa de rabaquet

A mala hora ¡oh célebre poma! has vingut á entristir, á desesperar, á encaparrar un que paga tas culpas.... y vaja, no 'ls hi voldria dir, fins la *poma* 'm treu 'l *tema*.

ENRICH RAFOLS.

Son retrato

Té lo cabell ros, com l' ordi,
lo cabell, té ros com l' or,
per galtas, no té dos rosas,
un pom de lleris, per front,
per llavis, duas maduixas,
las que guardan un tresor
de las més preciadas perlas
que la mar cria en son fons,

junt ab la flayrosa essencia
de las més púdicas flors:
dessote de las pestanyas,
té, del blau del cel, un trós,
ab llum molt més brilladora,
que no pas lo mateix sol:
té un clotet, prop de la boca:
un parany de tentacions
que en lo roig de sas galtetes
s' amaga mitj vergonyós,
com la morada viola
s' amaga dintre lo bosch.
Té bon cor, per tots amable,
y molt bufona en son *tot*.

La noya de front de lliris,
la que té lo cabell d'or,
la que té galdas de rosa,
la del clotet vergonyós,
la de 'ls llavis de maduixa
la d' alé de pom de flors,
la noya de 'ls ulls blavechs,
la que té lo cos bufó,
es la nina que jo estimo,
¡la que 'm té robat lo cor!

JOSEPH DEL NOYA

Pera una noya

Que t' fasse l' retrato vols,
y m' ho exigeixes, Roseta,
mes tú, no sabs los bemols
que té agafá la paleta
pér' qui ni la té tan sols.

Perque, si no l' vols pintat,
¿quin retrato tú m' demanas?
Si jo may he retratat
ab alló, qu' alguns *pavanas*
treballan dalt del' terrat.

Si sabs que no soch artista
fotográfich, ni pintor,
¿perqué m' vols per retratista?
Si no figuro en cap llista
de 'ls que van bruts de color.

Si tingués l' habilitat
que tenen moltes senyoras,
te l' faria retallat,
pero, cá, mas estisoras
farían un disbarat.

No t' pensis que dich aixó
per no darte gust, Roseta,

no t' ho creguis, es que jó
no se fé aqueixa coseta
que tú tan vols. ¡De debó!

¿No 's de máquina, ni colors,
lo retrato quel' teu pit
me demana, casi ab plors?
¿Ara dius quel' vols escrit?
¡Ja m' comensan los dolors!

Pero, Roseta, si jo no sé
ni escriure quatre mals mots.
¿Com vols que t' retrati bé
si no faitx mes que gargots?...
¡Vaja un retrato faré!

Tot bri de modestia llenso
y deixo de ser tossut:
dom ploma y papé, y comenso...
Avans tot, ara que hi penso,
¿Qué guanyo si es parecut?

FRANCESCH LLIRÓ PRUNA

NOVAS

Durant lo mes de Juny prop-passat, ascendí á 291 lo número de barcos que descarregaren mercaderías en lo port de Barcelona y lo pes de las mateixas á 56.115,502 kilograms.

Lo eminent poeta En Victor Balaguer 's trovaba últimament á Girona, ocupat en la recopilació de datos pera publicar una important obra que 's titulará: «Crónicas catalanas inéditas del segle XVII

Lo doctor Ferran va obtinguent tots los dias nous triomfos. En lo poble de Santa Pola, va fer l' inoculació oficial.

Conta dita població ab 4,219 habitants, habian fugit diseminantse per lo camp per por del aterrador flagell més de las dos terceras parts, calculantse que sols quedaban unas 1,000 ánimas en la població. De

aqueixas s' inocularen com 600 y en los set primers dias després de las inoculacions, es á dir, del 17 al 23 d' Agost inclusiu, hi hagué 20 invassions y 9 defuncions, entre los no inoculats y 1 invassió dintre los cinch primers dias en los inoculats.

Se nota gran moviment en los arsenals espanyols. La agressió incalificable al pabelló de la pàtria feta per Alemanya, ha donat lloch á que lo govern impulsat per la opinió pública y per los oferiments fets per totas las classes socials, resolgués posá tots los barcos de l' Armada en condició de servey.

Tenim la satisfacció de comunicar á nostres llegidors que, segons los últims telegramas, lo cólera qu' assola á nostra aymada Espanya va disminuint d' un modo que fá esperar la prompte terminació de tan molest com mortífer hoste.

PIFIAS

Avuy 's dona en lo *Centre Catalá* una funció dramática à benefici de la Societat, posantse en escena l' obra catalana *La Casaca y la Casulla* y la sarsuela castellana *La Gallina Ciega*.

En *La Casaca y la Casulla*, hi pren part la actriu catalana Na Carme Rivera, vinguda de Buenos Aires, lo dijous passat. Segons nos diu un amich, qu' ha vist los ensaigs, Na Carme Rivera es la dama que convé à lo *Centro Catalá*, puig á més d' esser paysana, es una actriu que té molt coneixement de las taulas y de las obras dramáticas catalanas.

Es tot, justament, lo que feya falta á lo cós dramátich de lo *Centre*: una dama intel·ligent y modesta com la Rivera, pera pogué fer conèixer á nostres paysans las comedias novas, de nostre teatre.

Per nostre part creyem que la Comissió de l' *Centre* faria molt bé contractant á la dita ac-

triu, tota vegada que sabem de bona font, que no es exagerada en sas pretensions.

No sempre 's presenta l' oportunitat de trovar una bona dama catalana, y repetim que creyem que la Comissió Directiva de l' *Centre*, contractant á Na Carme Rivera, ompliria los desitjos de la majoria de los socis.

Segons noticias, dintre poch temps, nostre benevolgut amich y paysá, lo Dr. N' Anton de P. Aleu, advocat de Buenos Aires. farà un paseig fins á Catalunya.

Que tinga un felis viatge
l' hi desitjem, senyor Anton;
mes fassi com diu l' adagi:
«Rodi 'l mon y torni al Born.»

Per haver rebut molt tart no publiquem en aquest nombre la valenta oda *Poder de l' Instrucció*, original de lo poeta En Francesch Tomás y Estruch, y premiada ab una ploma d' or y argent en lo Certámen celebrat en Valls lo mes de Juny prop-passat.

Anirá en lo nombre de l' Diumenge.

Las noyas de Tortosa, pera demostrar que son patriotas han fet de moda los llasos de cintas vermellas y grogas.

Si las xiquetas d' Espanya segueixen la moda aquesta, serán tots los jorns de festa protesta contra Alemanya.

La espléndida funció que dona avuy lo *Centre Catalá* á son benefici, promet estar molt concorreguda.

Lo divendres al vespre hi havia sols 3 palcos disponibles, y tot fá esperar un bon resultat pecuniari.

Que la funció es atrayent no cal duptarho, puig «*La Casaca y la Casulla*» y «*La Gallina Ciega*», constitueixen un programma pera satisfer al mes exigent.

La casa Aymar, Martí y C^a. ha fet analizar tots los seus vins per un expert químic, ab la intenció de demostrar al públich que dita casa no preten fer passar *gat per llebra*.

SUSCRIPCIÓ

Pera los damnificats de lo cólera en Espanya, qual producte será enviat al Dr. Ferran pera que lo distribueixi entre las familias més necessitadas.

Suma total. . . . \$ 311.30

Segueix oberta la llista de suscripció.

PENSAMENTS

LA DROPERIA

La droperia es una virtud de la sociedad.
Un virtuós.

Lo dropo sempre té temps per tot: ¡may fá rés!

Joseph del Noya

Tot dropo, per gran que siga, admira lo trevall de la petita formiga.

Enrich Rafols

La ganduleria té los seus apostols, com tot idea innovadora: En Carles Altadill n' era un exemple.

Joseph del Noya

Lo dropo es incansable per no fer rés.

Enrich Rafols

Si no tingués mandra, escriuria quelcom sobre la droperia.

Joseph del Noya

Quan lo dropo promet formalment es quan més nega.

Enrich Rafols

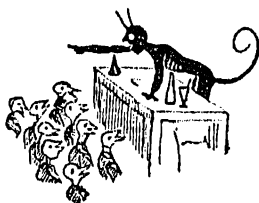
Si tingués lo temps necessari que 'm fá falta, per no fer rés, vos ajudaria.

Un company

Digas gandul á un que verament ho siga y no 't desmentirá.

Enrich Rafols

VUYTS Y NOUS

Un empresari vá encarregá á un músich que li compongués un himne per una funció patriótica, y li digué:

—Ja cal que 'm fassi una cosa qu' aixequi. L' endemá de la funció, preguntáren al empresari:

—¿Qué tal l' himne? ¿Va aixecar?

—Sí, senyors, contestá.—Tot lo públich en pés va aixecarse, sino que després d' haverse aixecat va tocar lo dós del teatro com si li cremessen piulas.

L' endemá de Sant Tomás, surtia un metje de visitar á un malalt á altas horas de la nit, y l' sereno l' acompanyava.

—¿Com está aquest pobre senyor?—preguntá 'l sereno.

—Mal, molt mal, no crech qu' ho conti.

—Malvinatge! Al menos vegi si 'l pot fé allargar fins á demá que jo li duré la décima.

Cantarellas

¿Perqué 'm dius que no t' estimo?

¿perqué 'm veus tant poch galan?

—No t' espantis vida meva,
ja m' aniré espavilant!

Cada cop que t' hi besat,
t' has demostrat resentida!
Te aconsello que no hi tornis,
¡Perque Déu no vol mentidas!

¿Perqué será que las donas
sempre 'ns dihuen atrevits,
y quant las fem alguna broma
no 'ns escursan may los dits?

Estigas quieta, Roseta!
Estigas dona, per Déu!
Mira que si fas cremarme,
no 't valdrá la Vera-Creul!.

MATA Y PILÓ

En una rodona de presos que matavan lo rato en un pati de la presó, se deyan endevinallas. Un prés, que tenia pendent una causa de mort, digué al cap d' una estona que l' entreteniment durava:

—Veyam, si m' endevinéu aquesta. ¿Quin es l' home que pert lo cap, y per ço no 'l duhen á la bogeria, ni es boig?

Un altre peix gros saltá ab la resposta:
—Aquell que li tallan.

Un minyó va entrar a servir á un senyor que duya un ull de vidre. La primera nit que l' assistí per despullarse, lo senyor se tregué l' ull postis y 'l doná al criat perque 'l posés sobre una taula. Lo criat ab l' ull á la má, 's quedá inmóvil.

—¿Y ara, qué esperas? li digué l' amo.

—Espero que 'l senyor me dongui l' altre ull, qu' aixís no tindré de tornar.

Un subjecte trová á un conegut, brétol de professió, molt ben vestit y fent gasto en una quincallería.

—¿Y aixó?—li preguntá.—¿Quina n' has feta, qu' estás tant rumbant?

—Vaig entrar á la caixa d' una casa de comers.

—¿Y 't van admetrer?

—¡Oh! jo 't diré: es qu' hi vaig entrar de nit.

Dos avaros tenian conversa, y un d' ells se lamentava desesperat de no poder coneixer, quan se feya un vestit, si 'l sastre lí sisava la roba.

—Ab lo vestit fet y cusit,—deya,—¡vagi á saber, si li tornan tanta roba com ha entregat! ¡No 's pot acanar...!

—Si, pero jo faig un altre cosa,—interrumpí l' altre avaro.

—¿Qué fá?

—Peso la roba.

—Créume,—deya un senyor d' edat, predicant á un jove;—en aquest mon segueix sempre la máxima de guardarte una poma per la set.

—No 'n treuria res,—contestá 'l jove,—perque jo á las set encara dormo dugas horas mes.

Un gran menjador explicavá una juguesca qu' havia fet de guanyar á un avestrus en tenir lo ventrell fort.

—L' amo de l' avestrús,—deya,—vá treurer son mocador, hi fá quatre nusos, y 'l presenta

á la béstia; la béstia se 'l va empassar. Jo que 'm trech lo méu, hi faig cinch nusos y cap á dins. L' altre que agafa un mahó, y 'l dona al avestrús: jo que 'm planto dos mahons. Ell que presenta una clau: l' avestrús se la menja...

—Y vos ¿qué vau fer allavoras?

—Com no hi havia cap més clau á má, jo ¿que sí? que 'm menjo 'l pany. ¿Qué tal? continuá tot satisfet. ¿Tinch bon estómach ó no?

—Encara n' hi ha de mes forts,—li contestaren.

—¿Quins?

—Los dels que 's empassin tot aixó qu' héu explicat.

Epigramas

Un calsat á la Marieta
lo sabaté l' hi emprovaba,
mes en va l' home 's cansaba,
perqu' ella s' estava dreta.
—La botina deu sé estreta
y per xo no pot entrá,
diu la noya, y éll, es cla,
l' hi contesta en aspre tó:
—En tan mala posició,
¿cóm l' hi han de podé ficá?

—

Dintre d' un sellé 's trovaban
un xicot y una xicota,
passant lo vi d' una bota
á varis bots qu' allí estaban.
Aquesta feina acababan
sens qu' ho veijés lo xicot,
distret com un tabalot,
cuant ella, tot fent brometa,
l' hi diu: noy, tanca la xeta,
que ja m' has omplert lo bot.

WILLIAMS XARAU

—

Assentat en un recó
ab la guitarrá y cantant,
la Quima tot suspirant,
me deya: toquim alló
que sap que m' agrada tant!

LO CEGO